

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/29/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817209064
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7817209064.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu SMSCREDITS s.r.o., Žilina, DIhá 95C, IČO: 44 769 911, zast. Advokátska kancelária JUDr. Róbert Hronček, s.r.o., Žilina, Národná 10, IČO: 47 248 327, proti žalovanej M. V., C.. XX.X.XXXX, I. D. XX, o zaplatenie 176,76 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 15Csp/181/2017-29 z 20.10.2017 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalobu zamietol a II. žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ako veriteľ (v tom čase pod obchodným menom River Euro, s.r.o.) a žalovaná ako dlžník uzatvorili Zmluvu o pôžičke č. XXXXXX/XX.XX.XX H. XX.X.XXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej pôžičku vo výške 250,- eur na jej bankový účet a žalovaná sa zaviazala poskytnutú pôžičku žalobcovi vrátiť a zaplatiť mu spolu s istinou odplatu vo výške 41,55 eur (ďalej len "predmetná zmluva"). Celková dlžná čiastka, ktorú sa žalovaná zaviazala uhradiť žalobcovi najneskôr do dohodnutého dňa splatnosti pôžičky predstavovala sumu vo výške 291,55 eur. V zmluve bolo stanovené, že lehota splatnosti istiny pôžičky a odplaty je 15 dní a začína plynúť odo dňa poskytnutia pôžičky. Citoval bod 3. zmluvy. Z výpisu z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX Č..X/XXXX- strana 161/240, deň vyúčtovania 19.6.2014 mu vyplynul príkaz na úhradu O. so sumou transakcie 250,- eur, H..XX.XX. Žalovaná podľa detailu obratu uhradila 10.9.2014 sumu 33,24 eur, 25.2.2015 a 26.3.2015 vykonala vklad v hotovosti 20,- eur, t.j. spolu 40,- eur. Súd, vychádzajúc z § 2 písm. a), c), d) a § 5b zák. č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 4, § 101, § 122 a § 657 Obč. zák. a § 156 C.s.p., urobil záver, že žalobu je potrebné zamietnuť. Predmetnú zmluvu, uzatvorenú medzi žalobcom a žalovanou posúdil podľa jej obsahu a dospel k záveru, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Obč. zák. v príslušnom znení, pričom ide tiež o tzv. zmluvu na diaľku, uzatvorenú podľa zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Konštatoval, že žalobca v danom konaní uplatnil nárok voči žalovanej na zaplatenie 176,76 eur s prísl., že na jej základe boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 250,00 eur, a to bezhotovostným prevodom na jej bankový účet XX.XX.XXXX, že žalovaná sa zmluvou o pôžičke zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť riadne a v dohodnutej lehote splatnosti. Žalovaná nerozporevala v konaní tvrdenie žalobcu, že ku dňu podania žaloby mu neuhradila dlžnú sumu. Súd, vychádzajúc z ust. predmetnej zmluvy, uviedol, že lehota splatnosti istiny pôžičky a odplaty bola 15 dní a začala plynúť odo dňa poskytnutia pôžičky žalovanej. Na základe uvedeného, pohľadávka žalobcu na vrátenie istiny pôžičky a odplaty sa stala splatnou dňa X.X.XXXX. Žalobca v žalobe uvádzal ako deň splatnosti dlhu žalovanej deň X.X.XXXX- k predĺženiu lehoty splatnosti pôžičky malo dôjsť v súlade so zmluvnými podmienkami. Poukázal na to, že podmienkou na predĺženie lehoty splatnosti malo byť, že dôjde k poukázaniu časti istiny alebo minimálnej odplaty zo strany dlžníka v lehote splatnosti pôžičky, že v takom prípade mohol veriteľ súhlasiť s predĺžením lehoty splatnosti

pôžičky a na znak súhlasu s predĺžením lehoty mal zaslať dlžníkovi krátku textovú správu. K prvej úhrade zo strany žalovanej došlo až XX.X.XXXX, čiže po lehote splatnosti a tvrdenie žalobcu o predĺžení lehoty splatnosti je v tomto prípade v rozpore so zmluvou. Dôvodil, že žalobca vôbec nepreukázal, že žalovaná požiadala o predĺženie lehoty pôžičky, zaplatila odplatu, resp. časť pôžičky a on jej schválil predĺženie splatnosti pôžičky, preto súd vychádzal z doby splatnosti uvedenej v zmluve. Keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie z úradnej povinnosti (ex offa) bez toho, aby sa žalovaná premlčania dovoľavala v zmysle Občianskeho zákonníka, keďže § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je ho nutné aplikovať prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorým je aj nárok uplatnený v tomto konaní. Vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia a absentujúce prechodné ustanovenie bol konajúci súd povinný aplikovať toto ustanovenie a prihliadať na premlčanie ex offa. Na základe uvedených zák. ust. súd dospel k záveru, že právo žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy sa premlčalo v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe, keď na premlčanie uplatneného nároku žalobcu prihliadol z úradnej povinnosti v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., teda bez ohľadu na to, či žalovaná námietku premlčania vzniesla alebo nie. Poukázal na to, že žalobca mohol uplatniť nárok na vrátenie poskytnutej sumy pôžičky a odplaty už dňa X.X.XXXX, teda dňom nasledujúcim po dni splatnosti dlhu žalovanej. Žalobca v posudzovanom prípade podal žalobu na tunajšom súde dňa 31.8.2017, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby vyplývajúcej z § 101 Obč. zák., ktorá žalobcovi márne uplynula dňa X.X.XXXX. V dôsledku premlčania práva žalobcu súdu nebolo možné priznať žalobcovi uplatnený nárok a z tohto dôvodu žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. V konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania, ale pretože jej žiadne účelné trovy preukázateľne v tomto konaní nevznikli, žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Citujúc sčasti z odôvodnenia rozsudku uviedol, že s tvrdeniami súdu nesúhlasí, pretože ako už uviedol v návrhu na vydanie platobného rozkazu, splatnosť pôžičky bola pôvodne zjednaná tak, že žalovaná bola povinná splniť svoj dlh do 15 dní odo dňa poskytnutia pôžičky, ale neskôr bola predĺžená v súlade s bodom 6. Zmluvných podmienok (jeho znenie citoval). Poukázal na to, že na základe tohto ust. bola lehota splatnosti pôžičky predĺžovaná vždy na základe žiadosti žalovanej adresovanej žalobcovi a po akceptácii tejto žiadosti žalobcom bola lehota splatnosti pôžičky predĺžená, a to 10.07.2014 došlo k predĺženiu lehoty splatnosti do 18.07.2014, 21.07.2014 došlo k predĺženiu lehoty splatnosti do 02.08.2014, 04.08.2014 došlo k predĺženiu lehoty splatnosti do 17.08.2014 a 20.08.2014 došlo k predĺženiu lehoty splatnosti do 01.09.2014. Žalovaná vždy v súvislosti s predĺžením lehoty splatnosti zaplatila žalobcovi čiastku 41,55 eur, čo bola minimálna čiastka na to, aby k predĺženiu došlo. Žalovaná tak síce urobila po lehote splatnosti, ale žalobca sa rozhodol, že napriek tomu lehotu splatnosti svojej klietke predĺži a predĺženie lehoty splatnosti akceptuje. Urobil tak predovšetkým preto, že žalovaná prejavila vôľu, aby bola lehota splatnosti predĺžená, zaplatila minimálnu odplatu za predĺženie a zároveň žalobca nechcel, aby došlo zo strany žalovanej k omeškaniu, čím by sa dlžná čiastka zvýšila o úroky z omeškania. Žalovaná bola zároveň na takéto jednanie žalobcu zvyknutá, keďže už pri predošlej pôžičke žalobca predĺžil lehotu splatnosti na žiadosť žalovanej aj po uplynutí lehoty splatnosti. Keďže došlo k predĺženiu lehoty splatnosti pôžičky uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným v zmysle bodu 6. zmluvných podmienok, ktoré boli riadne dojednané a žalovaná sa s nimi riadne oboznámila mal žalobca za to, že v čase, kedy bolo právo vykonané po prvý raz nedošlo k uplynutiu premlčacej doby. Žaloba žalobcu bola teda podaná riadne a včas, a preto nie je možné aby súd prihliadol aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku poskytovateľa voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával v zmysle ust. 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Okrem toho, podotkol, že súd ho nevyzval na doplnenie dôkazov, ktoré by preukazovali, že došlo k predĺženiu lehoty splatnosti. Pokiaľ súd považoval túto skutočnosť za spornú, mal vyzvať žalobcu, aby doplnil ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení. Okresný súd v Rožňave tak však neurobil. Žalobca túto skutočnosť nepovažoval za spornú, a mal za to, že dôkazy, ktoré predložil spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu dostatočne preukazujú jeho nárok. Keďže sa súd domnieval, že došlo k premlčaniu nároku

žalobcu, na základe § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, prihladol k tomuto premlčaniu aj bez námietky žalovanej. Tvrdil, že existujú pochybnosti, či ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, s ktorými sa žalobca stotožňuje, že rovnaký názor zastáva aj Okresný súd Košice II., ktorý vo svojom návrhu na začatie konania o nesúlade predpisu nižšej právnej sily s Ústavou Slovenskej republiky zo dňa 08.09.2015 uviedol, že ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je v rozpore s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy. Svoje tvrdenie odôvodnil tým, že aplikácia tohto ustanovenia jednostranne zvýhodňuje dlžníka - spotrebiteľa a to tak, že súd má povinnosť prihladiť k premlčaniu nároku či k inej zákonnej prekážke alebo dôvodu, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi. Takáto ochrana jedného z účastníkov občianskeho súdneho konania (aplikácia námietky premlčania aj bez toho aby bola účastníkom vznesená) voči druhému účastníkovi je podľa Okresného súdu Košice II v rozpore s princípom nestrannosti a teda aj s princípom právneho štátu. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne návrh prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu a dospel k záveru, že na základe tohto návrhu môže danú vec prerokovať a rozhodnúť o nej v ďalšom konaní. Na základe uvedených skutočností mal žalobca za to, že jeho nárok zo Zmluvy o pôžičke riadne vznikol, a preto je žaloba na zaplatenie 176,76 eur s prísl. dôvodná. Žiadal rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť. Súčasne žiadal priznať mu náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu, ktorá označila ako „odpoveď na podaný odpor“, v plnom rozsahu súhlasila s rozsudkom vydaným Okresným súdom Rožňava.

6. Žalobca k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu, o.i., opakovane skutočnosti uvedené v odvolaní proti rozsudku a opätovne poukázal na to, že keďže došlo k riadnemu predĺženiu lehoty splatnosti pôžičky uzatvorenej medzi ním a žalovanou, má za to, že v čase, kedy bolo právo vykonané po prvý raz nedošlo k uplynutiu premlčacej doby. Poukázal, o.i., aj na to, že Ústavný súd SR na verejnom zasadnutí 7.2.2018 vo veci PL. ÚS 11/2016 rozhodol tak, že ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, že v zmysle tohto rozhodnutia súd nemôže prihliadať v spotrebiteľských vzťahoch k premlčaniu nároku veriteľa ex officio, nakoľko by to jednostranne zvýhodňovalo dlžníka a že uvedené rozhodnutie má zásadný význam a vplyv na posúdenie premlčania nároku a teda na samotné prebiehajúce konanie a rozhodnutie vo veci samej.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 C.s.p. a rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 a § 391 ods. 1 C.s.p..

8. Rozhodnutie súdu, pokiaľ žalobu zamietol bez vznesenej námietky premlčania - ex offa je nesprávne. Súd vychádzal z § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov a § 101 Obč. zák., pričom ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. bolo v čase jeho rozhodovania platné a účinné.

9. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom PL. ÚS 11/2016-60 zo 7.2.2018 rozhodol tak, že ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy stratilo tak toto ustanovenie účinnosť a následne aj platnosť.

10. V čase rozhodovania a vyhlasovania napadnutého rozsudku bolo ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinné a súd prvej inštancie bol preto povinný uvedené ustanovenie aplikovať. Napriek tomu vyššie uvedené nález Ústavného súdu SR treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou SR. Nález Ústavného súdu SR, okrem toho, že je právnym dôvodom neúčinnosti nesúladného ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky), predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak, než ich vyložil zákonodarca pri prijímaní nesúladného ustanovenia zákona (v tomto prípade to znamená, že prihliadanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore

s týmito ustanoveniami ústavy). Súdny sú pri rozhodovaní viazaný nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Teda postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

11. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2006, sp. zn. PL. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo nikdy súčasťou právneho poriadku.

12. Zároveň však pre úplnosť odvolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na návrh zákona, ktorý predložilo do medzirezortného pripomienkového konania Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorým sa dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Cieľom predkladaného materiálu je zavedenie osobitnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv a ich zabezpečenia. Úprava je reakciou na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2018, sp. zn. PL. ÚS 11/2016-60, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Predmetný návrh zákona obsahuje len jeden novelizačný bod, v zmysle ktorého za § 54 sa vkladá § 54a, ktorý znie: „Premlčané právo (dodávateľa) zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť.“ Tento zákon by mal v prípade jeho schválenia nadobudnúť účinnosť dňom vyhlásenia. Ministerstvo na odôvodnenie zmeny uvádza: „Inštitúty premlčania a preklúzie sú v zásade inštitútmi „jednoduchého práva“, je však namieste používať ich po zohľadnení a vyvážení všetkých hodnôt, ktoré sú dotknuté. Je nesporné, že je prípustné aby zákonodarca robil „sektorové výnimky“ pri normovaní obsahu inštitútov súkromného práva s ohľadom na premlčanie či preklúziu a pre určité typy právnych vzťahov nastavoval jednak rozdielne premlčacie doby (rozlišovanie medzi všeobecnou premlčacou dobou a osobitnými) alebo aj rozdielne právne následky pre nevykonanie práva v určitej dobe (preklúzia podľa § 504 Občianskeho zákonníka). Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Takýto koncept nie je pritom súkromnému právu cudzí, keďže sa uplatňuje napr. pri stávke a hre (porovnaj § 845 Občianskeho zákonníka). Predkladateľ je presvedčený, že po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, v ktorom spotrebné produkty strácajú takmer akúkoľvek hodnotu po uplynutí veľmi krátkeho obdobia, niet v zásade z pohľadu štátnej moci ochrany - hodného záujmu na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku, ale vytvorenie priestoru na to, aby dlžník nebol povinný zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Dobrovoľné splnenie dlhu je naďalej možné. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a tak bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskoršie. Navrhovaná právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa.“ (pozri <<http://www.najpravo.sk/clanky/ministerstvo-predklada-novelu-obcianskeho-zakonnika.html>>).

13. Z uvedených dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, ako rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude preto nárok žalobcu opätovne posúdiť a o ňom rozhodnúť.

15. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania.

16. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).